

Toen de Mechelse beiaard, de enige bijna in 't land, die door de Fransen niet geschonden werd, omdat hij Republikeinse liedjes speelde — een list van de beiaardier — toen de beiaard dus tien uur speelde, werden de gevangen pioniers uit de stad geleid.

Onder 't geleide van een tiental krijgslieden trokken ze door de Brusselse poort en namen de weg naar de hoofdstad.

Filips, de bezembinder, had zijn makkers verteld, dat Cartouche hen allen bevrijden wilde en daarom toonden de binders zich zeer gewillig, ja veinsden volkomen met hun lot verzoend te zijn, want buiten de stede zongen of floten ze, dat het een aard had.

Alleen Filips, de bezembinder, keek van tijd tot tijd ongerust rond.

Waar bleef Cartouche ?

Had de notaris zijn taak niet naar behoren verricht misschien ?

Eens te Brussel was de bevrijding onmogelijk !

En men naderde reeds de hoofdstad.

Enige uren had men nu langs de ongelijke, slecht geplaveide baan gestapt.

De overste gebod halt. Krijgslieden en pioniers mochten een wijle rusten.

Filips herademde.

Nu won Cartouche tijd.

En op deze plaats kon de bevrijding zeer wel slagen.

De kleine bende bevond zich aan de zoom van een bos. De weg was er zeer eenzaam.

Soldaten en gevangenen namen hun gemak en zetten zich tegen een boomstam, een struik of tegen de berm van de weg.

— Ginder nadert een ruiter, hij komt van Mechelen, mompelde de overste.
't Is een krijgsman.

Een Franse gendarm reed inderdaad spoorslag over de weg.

Zijn vurig paard wierp met zijn poten een wolk van stof op, en toen het dier naderbij was, zagen de mannen, dat het druipte van 't zweet.

De ruiter sloeg aan en de overste beantwoordde de groet, zeggend :

— Hebt ge nieuws voor mij ?

— Zijn dat de mannen die als pioniers naar Ieper moeten gebracht worden ? vroeg hij.

— Ja.

— Ze moeten terug.

BAKELANDT

DE GRAANVOORLOG

Met medewerking van
Klaas de Groot

UITGEVERIJ J. HOEFT N.V.

— Waarvoor?

— Ze moeten naar Mechelen terug waar een andere zending mannen gereed staat om zich bij deze te voegen.

— Kan men die mannen dan niet achteraan doen komen? vroeg de overste.

— Dit ware natuurlijk het eenvoudigste, maar wat de grote heren willen moet steeds uitgevoerd worden.

De overste keek zuur voor zich uit.

— 't Is altijd hetzelfde, mompelde hij. Bevelen en tegenbevelen. Wij zijn thans reeds bij Vilvoorde en nog een paar uurtjes zaten wij wel veilig te Brussel.

De ruiter knikte.

Hij sprong van zijn paard en riep een der pioniers.

— Verstaat gij Frans? vroeg hij.

De pionier herkende die stem en keek de ruiter veelbetekenend aan.

— Gij geen Frans verstaan, vroeg de ruiter luidop.

— Neen, generaal, antwoordde de heidebewoner.

De ruiter lachte en knikte.

Hij richtte zich opnieuw tot de pionier.

— Nu mijn paard kuisen af en wrijven! zei hij in gebroken Vlaams. Rap, zulle!

De pionier nam wat droog gras en wreef het bezwete paard van de ruiter.

Deze boog zich naar een der poten van het paard en fluisterde:

— Paulus, houd u gereed. Binnen enkele minuten zijn onze mannen hier. Ik reed vooruit. Op de eerste kreet, springt gij het bos in. Begrepen?

— Ja, kapitein, wederveroer de andere fluisterend.

— Cartouche, hij was het, verhief nu de stem en zei, het gras uit de handen van de man rukkend!

— Gij niets ken van kuisen de paard! Geef hier!

Hij ging voort het dier te wrijven.

Opeens klonk het in 't bos:

— Ha! ho! hoe!

— Ha! ha! hoe! herhaalde de gendarm.

De gevangenen sprongen op...

— In 't bos! gebod de ruiter!

De pioniers vloden tussen de bomen en de ruiter wendde de teugel en reed snel terug in de richting van Mechelen.

— We werden bedrogen! kreet de overste woedend. Snelt de gevangenen achterna... Schiet ze desnoods neer!

Maar de krijgslieden zagen talrijke kerels in het bos...

't Waren de binders der Pijpelheide. En toen ze zagen, dat de soldaten op hen afkwamen, losten zij hun pistolen.

De overste vloekte van spijt.

Die rovers waren sterker dan hij en in het bos stonden ze beschut.

De krijgslieden marcheerden terug, het wapen in de hand en behoedzaam naar links en rechts kijkend, want ze waren nog beducht voor een overval.

Doch de binders vertoonden zich niet meer, ze hadden hun doel bereikt.

Cartouche had sedert lang de grote weg verlaten, en langs een omweg bereikte hij zijn mannen, die hem met gejuich begroetten.

— Allen vrij? vroeg de kapitein.

— Allen klonk het...

Vrolijk keerden allen naar de heide terug.

Daar werden de gevangenen door vrouwen en kinderen met gejubel begroet.

— Leve de kapitein! galmde het geestdriftig over de vlakte.

— Mannen, ik verwacht dat ge mij zult belonen door altijd stipt aan mijn bevelen te gehoorzamen, hernam Cartouche, die op deze stond aan Sus Morré dacht.

— Trouw aan Cartouche tot de dood! riep men.

Cartouche groette met de hand en reed op zijn mager, doch vurig paard voort.

— Mijn macht is nog groot, mompelde hij. Die mannen zullen mij trouw blijven. Ha, Morré, gij wilt kapitein worden, probeer het maar, jongen!

De roversbaas vermoedde niet wat er bij zijn hut gebeurd was. Hij zou het nu spoedig vernemen.

EEN STRAFUITVOERING OP DE HEIDE

Cartouche bereikte weldra zijn hut, waar hij tot zijn grote verbazing Sus Morré bemerkte.

— Ik heb u vergeefs gewacht! riep hij boos. Hebt ge mijn geroep niet gehoord?

— Neen, kapitein, antwoordde de jongeling kalm.

— Ik ben toch niet hees; al uw makkers vernamen de kreet wel.

De notaris had nu gaarne zijn beschuldigingen tegen Morré geuit, maar men begrijpt licht, dat hij er niet de moed toe had.

— Ge moogt blij zijn, dat ik u niet vergezeld heb, kapitein, hernam Sus.

— Spot ge nog!

Cartouche's ogen vlamden.

Zou Morré het wagen hier in 't openbaar oproerig te zijn?

— Ik ben ernstig, kapitein, hernam de jongeling rustig. Ondervraag uw schildwacht!

— Wat is er dan gebeurd? riep de overste ontevreden en driftig.

Nu trad Liza buiten.

— Weinig scheelde het of ge vindt me niet meer levend, zei ze tot haar man.

— Wat! Maar zijn die kerels dan allen stom!

— Laat de notaris spreken, hij is uw plaatsvervanger geweest, hernam Morré honend.

— Ja, notaris, waarom zwijgt gij?

— Kapitein, er was brand... en wij snelden er heen en intussen kwam Stijn hier...

— Stijn! schreeuwde Cartouche driftig. Wat wilde hij doen?

— Mij vermoorden! riep Liza.

— Hel en duivel, u vermoorden! En waar is Stijn?

— Hij ligt ginds geboeid, zei de notaris. Wij hebben hem overmeesterd.

— Morré heeft het gedaan, Morré heeft mij het leven gered! hernam de vrouw. Zonder Sus' hulp ware ik nu een lijk.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
RAFFELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955